

Årgang 1, nummer 2

Desember 2004

DEN NORDISK-KATOLSKKE KIRKE
STA. SUNNIVA MISJON

I tidens fylde

I tidens fylde av fr. Erik Andreas Holth

Itidens fylde. Det heter vår lille publikasjon. Men uttrykket stammer fra Bibelen, og er et uttrykk som er stappet med tro. Troen på Gud som Herre over historien. Troen på at vi ikke er overlatt oss selv - en klinkekule, den blankeste av de alle, men nå forsvunnet et sted i Vårherres lekekammer.

På teologiens språk blir dette kalt forsynet - troen på at Gud styrer tidens gang fra skapelse til nyskapelse. Fra tid til evighet.

Men den Kirkens tro er også en tro på at Gud griper inn i historiens gang; han velger seg ut en slekt og et folk som på spesielt vis skal være Guds eienomsfolk, det folk hvor igjennom Herren viser sin kjærlighet og sin hellige vilje.

Dette folket skulle ikke

være seg selv nok. "I deg skal alle jordens slekter velsignes," er Guds løfter til Abraham. Når tiden var moden, altså: i tidens fylde - skulle dette folk få en avgjørende betydning for alle menneskers evige skjebne.

"Men i tidens fylde sendte Gud sin sønn, født av en kvinne og født under loven. Han skulle kjøpe dem fri som stod under loven, så vi kunne få barne-kår" (Gal 4,4-5).

Sønnens fødsel inn i vår historie, under loven og i det folk Gud hadde pekt ut som sitt eget, skjer fordi Gud vil. Fordi Gud elsker. Fordi Gud ønsker å gi oss mulighet til et samliv med seg.

"I ham skal alle jordens slekter velsignes." Hans død på korset, gir mulighet til liv for oss.

Han har fremdeles ikke trukket seg tilbake. Gjen-

nom Kirken fortsetter han sin gjerning: Gjennom Bibelens ord byr han oss budskap om kjærlighet og hvordan vi skal leve livene etter hans guddommelige vilje.

I dåpen tilbys vi nytt liv som Guds barn. Når vi mottar innviet brød og vin fra alteret, er det ham selv vi mottar, og da også alt han vil vi oss: del i det guddommelige liv. I skrifttemålet gis vi mulighet for å skvære opp og få begynne på nytt, tilgitt og fri fra byrder vi har båret med oss fra fortiden vår.

I tidens fylde. Når er det? Det svaret som gis oss er: I dag! I troen på Kristus krysses vår historie med Guds evighet. Vår historie veksler, kommer, forsvinner og dør. . Hans evighet består. I den evighet er livet å finne. I Kirken - i fellesskapet med vår Far og våre brødre og søstre i Kristus, vår Herre.

Advent og julefaste av fr. Erik Andreas Holth

Advent er forberedelsen til julen. Det vet vi godt; hus skal vaskes, juleverksted skal arrangeres, sølv skal pusses, gaver skal kjøpes og så videre, og så videre.

Tradisjonelt har disse forberedelser vært knyttet til en type disiplin: vi konsentrerer oss om alt dette nå, så vi når julen ringes inn Julaften kveld kan få nyte rent hus, kaker på fat og fred i kropp og sinn.

Kaker skulle bakes, men det var først i julen de skulle spises. Det samme gjaldt svineribbe og juleøl.

I vår tids urolige og utål-

modige livsrytme overleses vi av denne type aktiviteter - men vi har ikke tid å vente på julens fred. I stedet nyter vi allerede her og nå julens goder, med det resultat at når klokke-ringer julen inn - skjer det intet forandring, bare en overmett fortsettelse av det vi startet på allerede i midten av november.

I Kirken forberedes de store fester med faste. Det gjelder også søndagens gudstjeneste. Men vi fester ikke på grunn av helsen, men frelsen.

Det vil ikke si at Vårherre foretrekker sultne fremfor mette mennesker. Vi fester

ikke for Herrens skyld, men for vår egen. Når magen er full, er sinnet dørst og trett. Å vise måtehold en periode, skjerper konsentrasjonen - og vi har noe å se frem til.

Å faste vil si frivillig å avstå fra noe. I praksis vil det si å spise litt mindre av det som smaker godt. I tillegg kan en legge bort kjøttrettene for en stund. Det kalles abstinens. I katolsk tradisjon er det vanlig å avstå fra kjøtt på fredagene (Herrens dødsdag på korset). Nå i advent burde kanskje dette utvides også til å gjelde onsdagene (forts. siste side)

Kirkens tro er alltid den samme. På samme tid har det skjedd en utvikling gjennom Kirkens troshistorie. På sett og vis kan vi si at Kirken mer og mer blir hva det den allerede er. Gjennom oppmerksom lesning av Den hellige skrift, gudstjenesten og bønnen, kontemplasjonen og i møte med utfordringene fra grupper og mennesker som gjennom tro og lære bryter med trosarven, utfoldes og fastsettes Kirkens tro ved å slutte seg til avgjørelsene på de kirkemøter der hele Kirken er representert.

I det følgende skal vi ta for oss forskjellige sider ved Kirkens trosarv - den tro Herren Kristus underviste sine apostler, og som vi igjen har overtatt fra dem. I all hovedsak bygger jeg her på dokumentet "The Road to Unity" (et felles læredokument mellom Den ortodokse kirke og de gammelkattolske kirker - utviklet på bakgrunn av læresamtaler som pågikk i nær 20 år). Jeg ber om overbærenhet over at min oversettelse fra den autoriserte engelske nok ikke er så god som den burde ha vært. Meningsinnholdet er dog tatt vare på. Jeg vil holde meg til disposisjonen i dette dokumentet.

1. HVA KIRKEN LÆRER OM GUD

Kirken tror på Den Treenige Gud: Fader, Sønn og Den Hellige Ånd. Denne troen bygger på at Gud har valgt å åpenbare seg; det vil si: avsløre hvem Han er.

Gud er alle tings **skaper**, og han lar "sine velgjerninger vitne om seg" (Apg 14,17); det skjer gjennom naturen (se Rom 1,20), og i mennesket, som med dette viser at "lovens krav står skrevet i dere gjerninger" (se Rom 2,15).

Mennesket, som Gud har skapt i sitt bilde, brøt likevel med det guddommelige bud. Menneskets gudlighet er derfor både forstyrret og gjort dunkel, og mennesket er derfor ute av stand til å kjenne den sanne Gud: "Med sine tanker endte de i tomhet, og det ble mørkt i deres uforstandige hjerter", og derfor "æret og dyrket det skapte istedenfor Skaperen" (Rom 1, 21 og 25).

Fordi Gud elsker sine skapninger, og fordi han er full av miskunn og ikke "vil at noen skal gå fortaapt, men at alle mennesker skal bli frelst og å lære sannheten å kjenne" (se 1 Tim 2,4), åpenbare seg på en direkte og personlig måte gjennom profetene i det folk han hadde utvalgt seg - Israelfolket (jfr. Hebr 1,1).

Denne åpenbaring i den gamle pakt skulle oppdra og forberede verden på Kristi komme. "Slik var loven en vokter for oss helt frem til Kristus" (Gal 3, 24).

"Men i tidens fylde sendte Gud sin Sønn" (Gal 4, 4). "Og Ordet ble menneske og tok bolig blant oss" (Joh 1, 14).

I Jesus Kristus tok Guds hele og fulle åpenbaring form: "I ham er hele guddomsfyllden legemlig til stede" (Kol 2, 9).

Bare i Jesus Kristus er det frelse: "Det er ikke frelse i noen annen" (Acta 4, 12).

I Jesus Kristus har Den Treenige Gud gitt seg til kjenne fullt og helt (Joh 1,18) - selv om Guds vesen fremdeles er skult for øyene våre: "Vi sier at vi i sannhet kjenner vår Gud gjennom hans gjerninger,... men hans vesen forblir utenfor vår rekkevidde" (St. Basilius den Store).

Denne overnaturlige åpenbaring i Kristus, er gitt oss gjennom tradisjonen fra de hellige apostler. Denne tradisjonen er gitt en skriftelig form i Skrifter inspirert av Gud, og i muntlig form i Kirkens forkynnelse (Kirkens "levende røst").

På én måte er denne muntlige tradisjon gitt oss i trosbekjennelsen og andre definisjoner og bestemmelser besluttet av de 7 felles kirkemøter (de såkalte Økumeniske konsiler) og lokale synoder (kirkemøter), gjennom kirkefedrenes skrifter og i Kirkens gudstjenesteliv og liturgiske praksis.

På en annen måte finner denne muntlige tradisjon uttrykk gjennom Kirkens offentlige forkynnelse.

Bibelen og tradisjonen er ikke to ulike kilder for Guds åpenbaring. Det er ikke snakk om hva Bibelen sier på den ene side - og hva så tradisjonen

så sier for noe. Det er den samme overleveringen Kirken bærer med seg, gitt oss på ulikt vis. Derfor kan vi ikke si at den ene står over den andre: "begge har den samme gyldighet når det gjelder den sanne tro" (St. Basilius den Store). Det samme er sagt på følgende måte: "Skriften er forstått i tradisjonen, men tradisjonen beholder dens renhet og sitt mandat gjennom Skriften og fra Skriftens innhold."

Det er Guds Hellige Ånd som har gitt Kirken å bevare og å overlevere denne apostoliske tradisjon uavbrutt og uforfalsket.

2. DEN HELLIGE SKRIFT

Den Hellige Skrift består av bøkene i Det gamle og Det nye testamentet i den samling som er godkjent av Kirken (under ledelse av Den Hellige Ånd).

Det gamle testamentet består av de 39 "kanoniske skriftene" og de såkalte "deutereokanoniske", eller "apokryfe" skriftene - de som Østkirken kaller "Anagignoskomena" - som betyr: "verdt å lese".

De "apokryfe" skriftene er følgende 10 bøker: Judit, 3. Esra, 1-3 Makkabeerbok, Tobits bok, Siraks Sønns visdom, Visdommens bok, Baruk og Jeremias brev.

Mens de 39 kanoniske bøker er de bøker som finnes i den hebraiske bibel, består den greske utgaven av Det gamle testamentet (som faktisk var den Bibel mange av de første kristne hentet sin kunn skap fra) også de neste 10 bøkene.

Det nye testamentets kanoniske bøker er disse: Evangeliene etter Matteus, Markus, Lukas og Johannes, Acta, Romerbrevet, 1. og 2. Korinterbrev, Galaterbrevet, Efeserbrevet, Filipperbrevet, Kolloserbrevet, 1. og 2. Tessalonikerbrev, 1. og 2. Timoteusbrev, Titus, Filemon og Hebreerbrevet, De katolske brev: Jakob, 1. og 2. Petersbrev, 1.2. og 3. Johannesbrev, Judas brev og Johannes Åpenbaring.

Disse bøker er Guds ord, og der finnes alt nødvendig til frelse for den som hører og tar imot det - nettopp som Guds eget ord hans sannhet. Dette er en skatt overgitt Kirken til forvaltning og utlegning. Den som har ører. Hør!

Fortsettelse neste nummer

Fra primstaven - for desember redigert av fader Erik Andreas Holth

4. desember, Sta. Barbara, Barbro-messe

Barbromessen er ikke av gammel dato, selv om hun etter sigende led martyrdøden under keiser Maximian (ca. år 303). Barbarakulten er først og fremst knyttet til middelalderen. "Den gyllne legende" forteller at hun ble låst inn i et tårn for at ingen mann skulle få se henne. Likevel kom menn for å beile for henne. Hun ble en kristen mens faren var på reise, og besluttet seg for å leve som eremitt. Da faren kom hjem, ble han rasende og overlot han henne til en dommer som lot henne dømmes til døden for hennes tros skyld. Faren ble slått av lynet, og døde. Sta. Barbara er av den grunn blitt skytshelgen for dem som står i fare for å dø en brå og uventet død; ved lynnedslag, men også over å bli drept av miner eller bombenedslag (derfor feires hun den dag i dag av artillerister - om ikke alltid i sømmelige former).

Bønn: Herre, giv at den salige Barbaras tro og renhet måtte tjene oss til forbilde og hennes forbønn komme oss til hjelp i vårt liv for ditt hellige åsyn. Ved Kristus, vår Herre.

6. desember, St. Nikolas, Nilsmesse

St. Nikolas var biskop i Myra, i det nåværende Tyrkia. Han regnes som en av konsilfedrene i Nikea år 325, og i følge tradisjonen døde han omkring år 350. I følge legenden skal han ha vært en spesielt gavmild person. I kirkekunsten blir han avbildet med tre gullklumper, på bakgrunn av legenden som forteller om hvordan han betalte slik at tre unge jenter slapp å bli solgt til prostitusjon. Han hjalp også sjøfarende i havsnød, og er derfor blitt stående som vernehelgen for sjøfolk.

På bakgrunn av sin gavmildhet, er St. Nikolas blitt stående som bakgrunnen for julenissen, han som kommer med gode gaver til barna.

Bønn: Herre, vi ber om din barmhjertighet og beskyttelse i alle farer. Hør forbønnene fra den hellige Nikolas, og rydd unna alle farer på vår vei til deg. Ved Kristus, vår Herre.

7. desember, St. Ambrosius

Den hellige biskop Ambrosius ble født i Trier i 340, der faren hans var romersk embetsmann. Selv gjorde

han også karriere i embetsverket, og ble guvernør i Milano. Da bispesetet i Milano ble vakant etter at den arianske bispesetet var død, ble St. Ambrosius spontant valgt som biskop av milaneserne (i 374) - selv om han bare var dåpskandidat (han ble bispeviet 8 dager etter at han ble døpt). Med all sin utdannelse og erfaring som bakgrunn, blandet med en teologi grunnfestet på Kirkens overleverte tro, står han som en av Kirkens store lærere. Han har etterlatt oss en mengde skrifter, både av prekenes, bibelkommentarer og skrifter knyttet til dåpsundervisning. *Bønn: Hellige Fader, du som gjorde den hellige Ambrosius til en lærer i katolsk tro og til et forbilde i apostolisk handlekraft. Gi din kirke hyrder som både er dyktige og vise. Ved Kristus, vår Herre.*

8. desember, Jomfru Marias utvelgelse, Maria Ventedør

Dette er ikke en av de viktigste festene til ære for Jomfru Maria (disse er Maria Budskapsdag (25. mars), Marias fødselsfest (8. september) og Marias Innsoving (15. august). Denne dagen får heller komme inn under aspektet at "det sømmer seg" å feire Guds kall og utvelgelse av Jomfru Maria på grunn av hennes enestående plass i frelsens historie. Herren velger ikke vilkårlig, men lar allerede Den gamle pakt forutsi Herrens fødsel av en jomfru, en av Davids hus og ætt (2 Sam 7,12-16 og Jes 7,14).

Bønn: Gud, du som i din visdom forutså din sønns død til vår frelse og helliget for ham en bolig i Den salige Jomfru Marias morsliv. Vi ber deg: gi at henne du helliget også må be for vår helliggjørelse inntil vi står uten plett og lyte for ditt åsyn i herlighet. Ved vår Herre Jesus Kristus...

13. desember, Sta. Lucia, Lussemesse

I følge legenden, var Lucia en ung kristen pike som ikke ønsket å gi livet sitt til noen annen mann enn Jesus.

En av hennes forsmådde beundrere angav henne til myndighetene, og hun ble henrettet under keiser Diokletian (300-tallet). Først prøvde de å brenne henne på bål, men da flammene ikke bet på henne, ble hun hugget ned med sverd. Hennes navn betyr "den lyse",

og hun fremstilles derfor med lys i håret. Rundt livet har hun et rødt belte som tegnet for sitt martyrium.

Bønn: Herre, la oss kjenne din hjelp og se ditt lys. Ved den hellige Lucias forbønn, måtte du gi oss håp om selv en gang å dele hennes ære. Ved Kristus, vår Herre.

21. desember, St. Thomas apostel

Thomas, kalt Tvillingen, er nevnt av alle evangelistene. Han er kjent både som ham ikke ville tro på Herrens oppstandelse før hadde fått kjent Jesu sårmerker med sine egne hender (se Joh 20,25-28), men også den første som med rene ord bekjente Jesu guddom: "Min Herre og min Gud."

Thomas er knyttet til Syria, og fremveksten av Kirken der. I følge en tradisjon, skal St. Thomas ha blitt drept med spyd, og ble begravet nær Mylapor før legemet hans ble flyttet til Edessa. En annen tradisjon knytter Thomas til misjonen i India, der han skal ligge begravet på stedet St. Tome.

Bønn: Allmektige og evige Gud, du som lot tvilen til din hellige apostel Thomas tjene til nok et tegn på Din Sønnis oppstandelse. Gi oss en sterk og urokkelig tro, så vi med Thomas kan nå frem til evig salighet. Ved Kristus, vår Herre.

26. desember, St. Stefanus Protomartyr

Fortellingen om den hellige Stefanus, leser vi om i Apostelenes Gjerninger, kapittel 6 og 7. Som Tertullian senere skulle si, fungerte St. Stefanus' død som Kirkens åkersæd; hans martyrium førte til at Kirken ble spredt, og med dem troen på Jesus Kristus.

Bønn: Herre, gi at vi under alle trengsler for troens skyld, må feste vårt blikk mot din himmelske åpenbaring. Fyll oss med din Hellige Ånd, så vi med den hellige Stefanus som eksempel må lære å elske og velsigne våre forfølgere. Giv at vi, som ham, må se deg sittende ved Faderens side, du som i enhet med ham lever og råder i Helligåndens enhet. Sann Gud fra evighet og til evighet.

Dette var bare noen av primstavens merkedager for desember. Vi fortsetter i neste nummer av menighetsbladet (Red.mrk.)

Fra bønnebogen satt sammen av fr. Erik Andreas Holth

Herre, lær oss å be,” utfordret apostlene Herren Jesus. Han lærte dem Fader-vår. For den kristne kirke, er dette mønsterbønnen, men ikke den eneste bønningen. De første kristne var jøder, vant til den jødiske bønnesyklus morgen og kveld; både dag og natt skulle vies til Herren. Denne syklus fortsatte i Kirken gjennom tidebønnene - med Morgensangen (Laudes)

om morgenen, middagsbønn og Aftensangen (Vesper) og aftenbønnen (Completerium). Bønnen midnatt (Matutinen), var heller ikke ukjent for ”vanlige kristne” - selv om denne tradisjonen gjennom tiden først og fremst er overtatt av brødrene og søstrene som hadde sin tjeneste i klostrene, som i likhet med prestskapet har en særskilt forpliktelse til å be disse bønnene.

I boken ”Norsk tidebønn,” vil du finne bønner til døgnet forskjellige tider.

En annen bønn som i Kirkens overlevering er knyttet til særskilte tider på dagen, er Angelus. I katolske land vil også i dag klokken ringe klokken 6 på morgenkysten (til minne om Herrens oppstandelse), midt på dagen (til minne om korsfestelsen) og kl 18.00 for å minnes bebudelsen.

Denne bønningen kan godt brukes i familien - som i kirkerommet. Kanskje ikke tre ganger om dagen - men kanskje én (som absolutt er bedre en ingen i det hele tatt).

Angelusbønnen bes gjennom hele kirkeåret, unntatt fra tiden fra påskefesten til pinsen. Den lyder (V står her for leder, mens R står for respons, eller svar):

- V: *Herrens engel brakte Maria det glade budskap*
R: *Og hun unnfanget ved Den Hellige Ånd.*
A: *Hill deg Maria, full av nåde. Velsignet er du blant kvinner, og velsignet er ditt livs frukt, Jesus. Hellige Maria, Guds mor, be for oss syndere nå og i vår dødstime. Amen.*

- V: *Se, jeg er Herrens tjenerinne.*
R: *Det skje meg etter ditt ord..*
A: *Hill deg, Maria...*

- V: *Og Ordet ble kjød.*
R: *Og tok bolig blant oss.*
A: *Hill deg, Maria.*

- V: *Be for oss, Guds hellige mor.*
R: *At vi må bli verdige til Kristi løfter.*

- V: *Vi ber deg, Herre, fyll våre hjerter med din nåde, så vi som med engelens budskap har erkjent at Kristus, din Sønn, er blitt menneske, ved hans lidelse og kors må bli ført til oppstandelsens herlighet. Ved ham, Kristus, vår Herre.*

Mange av Kirkens tradisjonelle bønner, nyere som eldre, finner vi samlet i forskjellige bønnebøker. Vi har allerede nevnt tidebønnsboken, men det finnes andre gode bøker til bruk for den enkelte, som i familien.

En av disse er ”Bønnebok for den katolske kirke,” en annen er ”En liten katolsk bønnebok” og ”I ditt nærvær.”

Ingen av disse formulerte bønner behøver å true den frie bønn, eller bønnesukket.

”Lær oss å be,” var utfordringen Jesus fikk av apostlene. Han gav dem en bønn med faste ord og setninger. Slik gav Jesus oss hvilken retning bønningen skulle ha: mot Gud, vår Far, han som er god og elsker menneskene. Jesus lærte oss tilbedelse, og å at bønningen retter seg mot både de kroppslige og åndelige behov (det er en felle vi ofte faller i). Bønningen skal likevel ikke være en rundgang rundt oss selv, men omfatte andre menneskers liv og behov - for de levende (se Jak 5,13-18) og døde (2 Makk 12,38-45 og 1 Kor 15,29).

Den kristne bønningen kjennetegner gudsfolkets prestelige rolle: den skal ofres Gud, til beste for Kirken og verden og i takk til Gud for Hans store

godhet mot oss.

Bønnen er Guds barns samtale med vår himmelske Far. På samme tid er bønningen faktisk en treningssak, der vi aldri blir utlærte. Vi kan likevel bli bedre.

Som alt annet, må vi også øve oss i bønn. For bønningen med ord, skal peke på livet uten ord, men i handling og i tjeneste for Guds åsyn.

Bønnen er derfor knyttet til vårt kjennskap og vennskap med Gud. For å be skikkelig, må vi kjenne Ham vi ber til. Bønnen kan derfor ikke skilles fra å høre og å lese Guds ord, og å meditere over det har har åpenbart oss gjennom Sønnen, Jesus Kristus (1 Pet 2,5).

Rosenkransbønnen er bønn knyttet til meditasjonen over Guds ord. Her følger vi Herrens bebudelse, fødsel, liv, lidelse, død, oppstandelse og himmelfart. Perlene og disposisjonen holder sinnet konsentrert, og hjelper oss å leve oss inn i Guds åpenbaring.

Å høre ordet, skjer først og fremst gjennom Kirkens gudstjeneste; i messen og i tidebønnene. Her har hvert døpt menneske sin plass i bønnens og lovsangens fellesskap.

Som Guds folk samles vi om Hans mysterier, vi hører Hans ord og møter Ham gjennom sakramentene.

Med St. Paulus` ord kan vi i Kristus ”bære legemet fram som et levende og hellig offer som er til Guds behag. Det skal være deres åndelige gudstjeneste” (Rom 12,1).

**DEN NORDISK-KATOLSK KIRKE
STA. SUNNIVA MISJON**

Sted for messefeiringen: Erik Pontoppidansgt. 8
Prest: Fader Erik Andreas H. Holth (ans. Red.)
Møvik, 5357 FJELL

Telefon (fr Erik Andreas): 56332664 / 901 95 992
E-post: faderandreas@msn.com
Hjemmesider: www.nkk-bergen.com

Kalendarium Søndager og fester i Sta. Sunniva misjon

Søndag den 28. november, 1. s. i advent	kl 11.00	Høymesse
Søndag den 5. desember, 2. s. i advent	kl 11.00	Høymesse
Søndag den 12. desember, 3. s. i advent	kl 11.00	Høymesse
Søndag den 17. desember, 4. s. i advent	kl 11.00	Høymesse
HØYTIDIEN FOR HERRENS FØDSEL	kl 11.00	Høytidsmesse
26. desember, St. Stefanus dag	kl 11.00	Høymesse
Søndag 2. januar, søndag etter nyttår	kl 11.00	Høymesse
Torsdag 6. januar, EPIFANIFESTEN		Ingen messe
Søndag 9. januar, 1. søndag etter Epifania		Ingen messe
Søndag 16. januar, 2. søndag etter Epifania / Herrens foklarelse	kl 11.00	Høymesse
Søndag 23. januar, Søndag Septuagesima	kl 11.00	Høymesse
Søndag 30. januar, Søndag Sexagesima	kl 11.00	Høymesse
Tirsdag 2. februar, Kyndelsmesse/ Herrens fremstilling i tempelet	kl 19.00	Messe*
Søndag 6. februar, Fastelavnssøndagen	kl 11.00	Høymesse
Onsdag 9. februar, ASKEONSDAG	kl 19.00	Messe m/ tegning av askekorset**

* Messe i kapellet i Olav Ryes vei 39; hos Ingrid Maria Gjertsen

** Messe i kapellet hos fr. Erik Andreas, Fjell-Ly, Møvik i Fjell kommune

Advent og julefaste (forts. fra første side)

Onsdag og fredag er (forts. siste side). allerede i det tidlige kristne skriftet Didaché - som en kristen motsetning til jødernes fastedagene mandag og torsdag.

De andre dagene i advent kunne en kanskje redusert på godteri og kakespisning.

Husk likevel: faste er ikke et mål i seg selv, men et middel til økt konsentrasjon om det som virkelig er viktig.

I adventstiden skal konsentrasjonen være rettet mot spørsmålet: Hvem er han "som ble unnfanget ved Den Hellige Ånd og født av jomfru Maria"? Hvem er han som "skal komme igjen for å dømme levende og døde" og "hvis rike varer til evig tid"?

Og endelig: på hvilken måte skal vi holde oss forberedt, så vi kan møte han med glede når han kommer?

Disse spørsmålene besvares ikke gjennom å unngå å spise kjøtt, men gjennom å lese Bibelen og en god bok med daglige lesninger, å be og samtale sammen om Julens budskap.

Gjennom forordningen om faste, gir Kirken oss en god mulighet å forberede oss på høytiden; ikke først og fremst i hus og hjem, men for sjel og sinn.

En god hjelp til forberedelsen for å feire Herrens komme, er også gitt oss i skriftemålet. Det er en skikkelig julevask for sjelen. Ved siden av påskefasten (de 40 dagene før påskefeiringen),

er adventstiden en gyllen anledning til å be presten om å høre skriftemål.

Skriftemålet skjer etter et fast ritual, men presten vil være behjelpelig med hvordan det kan ordnes.

Skriftemålet kan også skje i forbindelse med en samtale, der en ber presten om råd og vink.

Hvem skal gå til skrifte? Alle bør gå til skriftemål regelmessig. Det er en fordel om foreldrene snakker med barna på forkant, og at de får skrifte for en prest de kjenner godt og er trygg på. Det vanlige er å gå til skrifte hos menighetens prest (det er han biskopen har satt som far for den lokale menighet), men kan også skje for en prest en har som særskilt skriftefar.

Hva skal skrifies? Alt som en vet er sagt, gjort, tenkt og utelatt som strider mot

Herrens ord og som plager samvittigheten.

Å få legge av seg det som tynger og plager en, hjelper til med å rette blikket fremover. Derfor er også skriftemålet en god forberedelse i adventstiden.

Avslutningsvis må nevnes at hverken faste eller skriftemål er en sak som bare gjelder den enkelte og Herren. Synd mot Guds bud, skjer vanligvis gjennom det vi sier, gjør eller unnlater å gjøre mot andre mennesker. Derfor er synd også å leve i utakt med Kirken. I tilgivelsen en mottar i skriftemålet, gjenopprettes kontakten både med Gud og med fellesskapet i Kirken.

Likeledes er ikke fasten noe en gjør bare for egen fromhets skyld. Når alle i kirke og menighet innordner seg i forberedelsene, står vi sterkere enn når hver og en driver sololøp og lager sine egne ordninger.